

Sygnatura akt: XI GC 1044/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 września 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Wiktoria Skulska

po rozpoznaniu w dniu 1 września 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.**

przeciwko (...) **spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powoda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 6.503 (sześć tysięcy pięćset trzy) złote z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot i dat:

- 1.736 (jeden tysiąc siedemset trzydzieści sześć) złotych; od dnia 08.04.2015 do dnia zapłaty

- 958 (dziewięćset pięćdziesiąt osiem) złotych; od dnia 10.05.2015 do dnia zapłaty

- 1.058 (jeden tysiąc pięćdziesiąt osiem) złotych; od dnia 08.06.2015 do dnia zapłaty

- 611 (sześćset jedenaście) złotych; od dnia 07.07.2015 do dnia zapłaty

- 1.016 (jeden tysiąc szesnaście) złotych; od dnia 09.08.2015 do dnia zapłaty

- 368 (trzysta sześćdziesiąt osiem) złotych; od dnia 31.08.2015 do dnia zapłaty

- 141 (sto czterdzieści jeden) złotych; od dnia 07.10.2015 do dnia zapłaty

- 690 (sześćset dziewięćdziesiąt) złotych; od dnia 22.10.2015 do dnia zapłaty

- 90 (dziewięćdziesiąt) złotych; od dnia 16.12.2015 do dnia zapłaty

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę (...) (dwa tysiące siedemset czterdzieści dwa) złotych i 22 (dwadzieścia dwa) grosze tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 1044/16

Sprawa rozpoznana w postępowaniu uproszczonym

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. złożył pozew przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G.. Zażądał zapłaty kwoty 6.503 złotych z odsetkami ustawowymi od kwot i dat wskazanych w pozwie. Wniósł o zasądzenie na jego rzecz, od pozwanej, kosztów procesu.

Według twierdzeń pozwu strony zawarły umowę o współpracy o świadczenie usług medycznych (przez powoda na rzecz pozwanego). Strony określiły w umowie sposób obliczania wynagrodzenia za usługi faktycznie wykonane przez powoda. W toku współpracy A. R. zmienił formę prowadzenia działalności gospodarczej. Za wykonane usługi powód wystawiał faktury, za które pozwana nie zapłaciła.

W sprawie wydano nakaz zapłaty (karta 80).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (karta 85) pozwana zaskarżyła nakaz w całości, podniosła zarzut braku wymagalności roszczenia. Według twierdzeń pisma pozwana kontaktowała się z powódką informując ją o przejściowym braku środków na regulowanie należności wynikających z wymagalnych faktur, zapewniając o woli ich dobrowolnej zapłaty a strony podjęły negocjacje odnośnie zapłaty ratalnej a zatem pozwana nie dała podstaw do wytoczenia powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 lutego 2007 roku w G. zawarta została umowa o współpracę między (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. a A. R. (przedsiębiorcą). Umowa dotyczyła świadczenia przez przedsiębiorcę, na rzecz spółki usług medycznych. Strony umówiły się na wynagrodzenie A. R. za świadczone przez niego usługi, które faktycznie wykonał w ramach przedmiotowej umowy. Płatność za usługi miała być rozliczana miesięcznie w terminie 14 dni od otrzymania faktury. W toku współpracy przedsiębiorca przekształcił się w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, o czym powiadomił kontrahenta. W okresie od lutego do września 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wykonała na rzecz kontrahenta (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. usługi medyczne w związku z łączącą strony umową na łączną kwotę 6.503 złotych. Usługi zostały opisane w umówiony przez strony sposób, wykonawca wystawił odpowiednie faktury VAT, które doręczył kontrahentowi. Mimo wezwań do zapłaty spółka (...) nie otrzymała należnej zapłaty. Za pomocą wiadomości e-mail dłużnik zobowiązał się zapłacić zadłużenie do 17 kwietnia 2016 roku, czego faktycznie nie uczynił.

Niesporne a ponadto dowody:

- umowa, karta 9 – 27;
- pismo, karta 28 – 31 z dowodem nadania;
- faktury z dowodami nadania, karta 33 – 53;
- ponaglenia i wezwania do zapłaty z dowodami nadania karta 54-56, 58-63;
- pismo, karta 57;
- wydruk e-mail, karta 64;
- zeznania świadka W. J., karta 108 – 109;
- zeznania przedstawiciela powoda, karta 109;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w całości zasadne.

Podstawę prawną powództwa stanowią przepisy o świadczeniu usług. Stosownie do treści art. 734 § 1 k.c.. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. W

myśl normy art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

Stosownie do treści art. 212 § 1 k.p.c. Sąd na rozprawie przez zadawanie pytań stronom dąży do tego, aby strony przytoczyły lub uzupełniły twierdzenia lub dowody na ich poparcie oraz udzieliły wyjaśnień koniecznych dla zgodnego z prawdą ustalenia podstawy faktycznej dochodzonych przez nie praw lub roszczeń. W ten sam sposób sąd dąży do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, które są sporne.

W myśl treści art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę.

W myśl normy art. 229 k.p.c. nie wymagają również dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości.

Stan faktyczny w sprawie co do zasady nie był sporny. Strona pozwana przyznała fakt zawarcia umowy, wykonania jej przez powódkę, braku zapłaty. Nie podniesiono zarzutów co do jakości ilości czy też ceny wykonanych usług. Pozwana nie przeczyła faktowi otrzymania dokumentów księgowych i wezwań do zapłaty.

Należało zatem rozpoznać jedyny konkretny zarzut sprzeciwu a mianowicie zarzut braku wymagalności roszczenia objętego pozwem. Według twierdzeń przedstawionych przez pozwaną w piśmie, strony umawiały się do zapłaty w terminie późniejszym. Co do zasady nie była to okoliczność sporna albowiem powódka wskazała, że zgodziła się na późniejszą zapłatę (do miesiąca kwietnia 2016 roku), przy czym, mimo przesunięcia terminu płatności, również w tym późniejszym okresie zapłaty nie otrzymała. Powódka wycofała się zatem z uzgodnień co stawiało w stan wymagalności dochodzone roszczenia w takim terminie, jaki określała umowa. Mając na uwadze powyższe zasądzono od pozwanej na rzecz powódki kwotę dochodzoną pozwem.

W zakresie odsetek sąd orzekał na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. powodowi za czas opóźnienia w wypłacie należnych mu świadczeń przysługują odsetki za okres opóźnienia w wysokości ustawowej. Odsetki naliczono, zgodnie z żądaniem strony powodowej od dnia następującego po dniu określonym w fakturze. Faktowi doręczenia faktur i określonych tam dat strona pozwana nie przeczyła.

Rozstrzygnięcie o kosztach z punktu 2 wyroku znajduje postawę prawną w art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te składa się, opłata od pełnomocnictwa 17 złotych i wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w wysokości 2.400 złotych stosownie do treści § 2 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz opłata od pozwu 250 złotych. W skład tych kosztów doliczyć należało koszt przejazdu zawodowego pełnomocnika (zestawienie kosztów karta 107). Koszty dojazdu mieszczą się w zakresie wydatków pełnomocnika (art. 98 § 3 k.p.c.) a wysokość ich ustalono w oparciu o treść rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, przyjmując iloczyn przejechanych kilometrów i stawki 0,8358 złotych za 1 km.

Brak było podstaw do nieobciążania pozwanej kosztami procesu a tym bardziej zastosowania normy art. 102 k.p.c. albowiem pozwana jak najbardziej dała podstawy do wytoczenia przeciwko niej powództwa. Mimo ustalenia terminu zapłaty, w tym terminie zapłaty nie uiszcila, nie wykazała za pomocą zeznań, że termin ten został przesunięty i jeszcze nie upłynął. Sąd pominął dowód z zeznań pozwanej z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo jej przedstawiciela na terminie. Doświadczenie życiowe nie wskazuje na możliwość zaspokojenia wierzyciela w sposób inny aniżeli na skutek złożenia pozwu i wszczęcia postępowania egzekucyjnego.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)